

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 7014201183
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7014201183.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: ETP Slovensko - Centrum pre udržateľný rozvoj, so sídlom Zemplínska 15/A, 040 01 Košice, IČO: 31 751 245, zast. Advokátskou kanceláriou Vasil, Šimonovič & partners, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 240 482, proti odporcovi: Mesto Moldava nad Bodvou, so sídlom Školská 2, 045 52 Moldava nad Bodvou, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zn. 6561/14 z 18. augusta 2014 a o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/49/2014-90 z 25. apríla 2017, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/49/2014-90 z 25. apríla 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporcu zn. 6561/14 z 18. augusta 2014, ktorým tento podľa § 4 ods. 2 zák. č. 96/1991 Zb. o verejných kultúrnych podujatiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o VKP“), zakázal navrhovateľovi konanie verejného kultúrneho podujatia - hudobného festivalu „MOLDAVA SPOLU 2014“, ktoré sa malo uskutočniť 29. augusta 2014, oznámeného mestu 28. mája 2014 s miestom konania Moldava nad Bodvou - Budulov.

K odvolacím dôvodom navrhovateľa procesného charakteru, krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím, vydaným podľa osobitného zákona a vydáva sa v osobitnom správnom konaní, pre ktoré vzhľadom na lehotu oznámenia určenú v ust. § 3 ods. 3 zákona o VKP nie je možné aplikovať Správny poriadok v celom rozsahu. Vychádzajúc z ust. § 4 ods. 3 zákona o VKP, všeobecné predpisy o správnom konaní sa vzťahujú na rozhodovanie podľa odseku 2, t.j. na rozhodovanie o zákaze podujatia. Vychádzajúc z uvedeného, s prihliadnutím na charakter tohto konania nebolo možné akceptovať námietky navrhovateľa, týkajúce sa porušenia práva navrhovať dôkazy, klásť svedkom

otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia i spôsobu jeho zistenia, príp. navrhnúť jeho doplnenie, ako aj nečinnosti správneho orgánu. Navyše nečinnosť správneho orgánu nemožno považovať za takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia v zmysle § 250j ods. 2 písm. e/ OSP.

Krajský súd ďalej svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané orgánom vecne, funkčne a miestne príslušným, ktorý vo veci rozhodol v súlade s hmotnoprávnymi aj procesnoprávnymi predpismi, pričom zo strany odporcu nedošlo k porušeniu zásady primeranosti, oficiality a vyhľadávacej zásady, pretože tento mal v zmysle zásady objektívnej pravdy právo na poskytnutie všetkých relevantných informácií, ktoré by akékoľvek pochybnosti ohľadne zabezpečenia bezpečnosti jednoznačne vylúčili. Požiadavky adresované navrhovateľovi v uvedenom smere preto nemožno považovať za neprimerané. V záujme zistenia skutkového stavu si správny orgán zabezpečil dôkazy, ktoré neboli zabezpečené oznamovateľom a vychádzajúc z týchto považoval skutkový stav za zistený dostatočne. Odporca po tom, čo mu bolo doručené predmetné oznámenie o konaní verejného kultúrneho podujatia vyžiadal listom z 8. augusta 2014, následne e-mailom z 12. augusta 2014 od navrhovateľa doplňujúce informácie k tomuto podujatiu, na základe ktorých by mohol objektívne vyhodnotiť uvedené riziká a zároveň špecifikoval, aké podklady od navrhovateľa požaduje. Zároveň si odporca z vlastnej iniciatívy vyžiadal od ORPZ Košice-okolie, odboru poriadkovej polície OOPZ Moldava nad Bodvou stanovisko ku konaniu predmetného verejného kultúrneho podujatia. Doplňujúce informácie navrhovateľ odporcovi síce v liste zo dňa 12. augusta 2014 poskytol, avšak ako to vyplýva z jeho obsahu, iba v hypotetickej rovine a tieto neboli podložené žiadnymi konkrétnymi dôkazmi, ktoré by nasvedčovali uskutočneniu krokov, smerujúcich k eliminácii špecifikovaných rizík. V stanovisku z 13. augusta 2014 ORPZ Košice-okolie, odbor poriadkovej polície OOPZ Moldava nad Bodvou po zvážení všetkých bezpečnostných faktorov a miesta usporiadania podujatia neodporučil organizátorovi realizovať podujatie takého rozsahu na uvedenom mieste. Z tohto stanoviska vyplývajú jednotlivé riziká tak, ako boli premietnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pričom toto stanovisko má iba odporúčací charakter a správny orgán sa s týmto odporúčaním, vzhľadom aj na vlastnú znalosť miestnych pomerov stotožnil a zároveň objasnil z akých dôvodov. K tvrdeniu navrhovateľa, že dokumenty, ktorých predloženie odporca od neho požadoval (stanovisko dopravného inšpektorátu a vyjadrenie PZ SR) policajný zbor nemá povinnosť vydať a ani od navrhovateľa ich nemožno požadovať, pretože tak nestanovuje žiadny právny predpis, krajský súd uviedol, že v danom prípade sa jedná o listinné dôkazy, z ktorých obsahu správny orgán pri vyhodnocovaní skutkového stavu môže vychádzať tak, ako zo stanoviska ORPZ Košice-okolie, odboru poriadkovej polície OOPZ Moldava nad Bodvou z 13. augusta 2014 správny orgán aj vychádzal, pretože toto objasňuje skutkový stav, ktorý aj pri vydávaní rozhodnutia podľa zákona o VKP musí byť riadne zistený. Krajský súd uzavrel, že keď citovaná osobitná právna úprava (zákon o VKP) oprávňuje obec zakázať podujatie, ktoré sa má konať na mieste, kde by jeho účastníkom hrozilo závažné nebezpečenstvo pre ich zdravie alebo kde by konanie podujatia obmedzovalo verejnú dopravu alebo zásobovanie obyvateľstva a keďže v konaní bola preukázaná existencia najmä závažného nebezpečenstva pre zdravie účastníkov z dôvodov, špecifikovaných v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, t.j. boli splnené podmienky, pre vydanie tohto rozhodnutia, zo strany správneho orgánu nedošlo k zásahu do ústavného práva slobodne sa zhromažďovať podľa čl. 28 Ústavy SR, ani slobody prejavu v zmysle čl. 26 Ústavy SR.

K námietke absencie obligatórnych obsahových a formálnych náležitostí napadnutého rozhodnutia, krajský súd uviedol, že aj z tohto hľadiska považoval rozhodnutie odporcu za súladné s ustanovením § 47 Správneho poriadku, pretože z rozhodnutia jednoznačne vyplýva, ktorý orgán ho vydal, podľa akého zákonného ustanovenia na vec sa vzťahujúceho právneho predpisu rozhodol, ako rozhodol a toto obsahuje aj dôvody, ktoré nie sú v rozpore so zásadami logiky, nevybočujú z rámca správnej úvahy a majú oporu vo vykonaných dôkazoch, obsiahnutých v spise. Výrok, aj keď nie je administratívne ako výrok výslovne označený, je podľa názoru krajského súdu s poukazom na znenie a výklad ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o VKP dostatočne určitý a zrozumiteľný, nevyžaduje špecifikáciu dôvodu zákazu podujatia tak, ako to prezentuje navrhovateľ. Odporca nezakázal toto podujatie z iného dôvodu, než je vymedzený týmto zákonným ustanovením. Nesprávnosť poučenia nemožno považovať za takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. V prípade, že by rozhodnutie neobsahovalo

poučenie alebo ak by bolo poučenie nesprávne, malo by to za následok predĺženie lehoty na uplatnenie riadneho opravného prostriedku na tri mesiace odo dňa oznámenia rozhodnutia účastníkom konania.

Záverom, krajský súd uviedol, že k neposkytnutiu súčinnosti v súvislosti s určením náhradného miesta, kde by sa podujatie mohlo uskutočniť i poskytnutím techniky a pracovných nástrojov na zabezpečenie upratovania na požadovanom priestranstve zaujal odporca svoje stanovisko, z ktorého vyplýva, že mesto nedisponuje takým priestranstvom, ktoré by mohlo byť na uvedený účel využité, čo potvrdzuje aj rozhodnutie mestského zastupiteľstva a tiež že je v nepriaznivej finančnej situácii, ktorá mu nedovoľuje vyčleniť akékoľvek prostriedky na zabezpečenie pracovných nástrojov, resp. pohonných hmôt na prevádzky techniky, prostredníctvom ktorej by bolo realizované čistenie priestranstva. Uvedené bolo navrhovateľovi v priebehu správneho konania oznámené listom z 13. augusta 2014. Tak, ako to vyplýva z vykonaných dôkazov, odporca bol ochotný poskytnúť navrhovateľovi na proklamáciu cieľov, obsiahnutých v predmetnom oznámení, ktoré v podstate korešpondujú aj s cieľmi, v predchádzajúcom oznámení z 28. marca 2014 priestor v rámci Dní mesta Moldava nad Bodvou na verejnom priestranstve v širšom centre mesta s tým, že z účelového aj organizačného hľadiska by daná akcia spĺňala zámer navrhovateľa a poslanstvo vzhľadom na účasť širšej verejnosti, čo navrhovateľom využité nebolo, rovnako ako bol ochotný umožniť uskutočnenie tohto podujatia na priestranstve areálu štadióna Futbalového klubu Bodva, na základe oznámenia z 22. augusta 2014, pokiaľ by bol predložený súhlas vlastníka nehnuteľnosti a stanovisko polície o zabezpečení bezpečnosti akcie. Listom z 26. augusta 2014 navrhovateľ oznámil zrušenie konania verejného kultúrneho podujatia špecifikovaného v oznámení zo dňa 22. augusta 2014.

Výrok o trovách konania krajský súd oprel o neúspešnosť navrhovateľa v spore, ktorému uplatnené trovy právneho zastúpenia s poukazom na ust. § 250 k a l OSP nepriznal.

Voči predmetnému rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v celom rozsahu včas odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a postupom súdu bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozsudku.

V prvom rade navrhovateľ namietal, že krajský súd síce pri rozhodovaní použil právne predpisy vzťahujúce sa na zistený skutkový stav, avšak tieto predpisy aplikoval a vyložil nesprávnym spôsobom, resp. neaplikoval niektoré ustanovenia Správneho poriadku. Podľa názoru navrhovateľa krajský súd vyložil ust. § 4 ods. 3 zákona o VKP veľmi formálnym a reštriktívnym spôsobom, keď dospel k záveru, že obec (správny orgán) pri rozhodovaní o zákaze verejného kultúrneho podujatia nie je povinná postupovať podľa Správneho poriadku v celom rozsahu, na základe čoho navrhovateľ namietal, že uvedeným výkladom možno dospieť k záveru, že jedinými časťami Správneho poriadku, ktoré údajne nemajú byť aplikované pri rozhodovaní o zákaze podujatia, sú práve ustanovenia poskytujúce ochranu práv dotknutého subjektu (usporiadateľa). Podľa výkladu krajského súdu teda nemajú byť použité výlučne ustanovenia Správneho poriadku stanovujúce povinnosť správneho orgánu umožniť účastníkom navrhovať dôkazy a vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred vydaním rozhodnutia, čo je však neopodstatnený a účelový výklad, ktorý zbavuje účastníka správneho konania (resp. osoby dotknutej rozhodnutím) jeho základných procesných práv. Na vyňatie len týchto ustanovení podľa názoru navrhovateľa nie je žiaden racionálny a ospravedliteľný dôvod. Výklad prezentovaný v rozsudku krajského súdu je neudržateľný, v rozpore so zásadami logiky a v rozpore so zmyslom právnej úpravy - zákon o VKP a Správneho poriadku. Navyše tento výklad nie je ani ústavne konformný, pretože neprimerane zasahuje do základných práv fyzických a právnických osôb ohlasujúcich verejné kultúrne podujatia, čím je zasahované do slobody prejavu (čl. 26 ods. 4 ústavy SR) a zhromažďovacieho práva (čl. 28 ods. 2 Ústavy SR). Navyše, výklad prezentovaný v rozsudku krajského súdu je ďalej v rozpore so základnými zásadami správneho konania, podľa ktorých sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. V prejednávanej veci odporca (správny orgán) mal dostatok časového priestoru od 28. mája 2014 (oznámenia verejného kultúrneho podujatia) do 29. augusta 2014 (plánované konanie podujatia) na

vykonanie všetkých potrebných úkonov a riadny postup podľa Správneho poriadku.

V prejednávanej veci, odporca po doručení oznámenia o spornom verejnom kultúrnom podujatí MOLDAVA SPOLU 2014 jednal s navrhovateľom tak, ako keby nemal žiadne výhrady, prebiehali stretnutia a pracovné porady. Až viac ako 2 mesiace po doručení oznámenia, odrazu odporca vyžiadal podklady, aj to takým spôsobom, že navrhovateľovi neumožnil predložiť všetky argumenty (na plánovanom stretnutí po 19. auguste 2014), lebo ešte pred stretnutím vydal rozhodnutie o zákaze z 18. augusta 2014. Pokiaľ mal odporca akékoľvek pochybnosti o bezpečnosti návštevníkov podujatia, tak v zmysle zásady úzkej súčinnosti mal bez zbytočných priťahov vyzvať navrhovateľa k odstráneniu týchto pochybností a nie bezdôvodne „čakať“ 2 mesiace a následne vyzvať navrhovateľa na doplnenie dokladov, bez poskytnutia primeranej lehoty, bez možnosti prejednať vec a navrhovať dôkazy na ústnom pojednávaní a bez náležitého vyzvania navrhovateľa na vyjadrenie sa k veci pred vydaním rozhodnutia. Odporca teda zvolil taký postup, že navrhovateľovi znemožnil výkon jeho práv v zmysle Správneho poriadku, keď odporca odoslal prvú výzvu na odstránenie nejasností 8. augusta 2014, na túto výzvu navrhovateľ promptne reagoval listom z 12. augusta 2014, doručeným odporcovi 13. augusta 2014, pričom podstatné bezpečnostné otázky mali byť podľa listu prejednané na pracovnom stretnutí v týždni od 19. augusta 2014 na Mestskom úrade za prítomnosti zástupcov odporcu, napriek tomu, odporca 13. augusta 2014 vyžiadala ďalšie dokumenty a vysvetlenia a následne, 18. augusta 2014 (teda krátko predtým, ako by boli na pracovnom stretnutí odstránené pochybnosti a obavy odporcu) odporca zakázal navrhovateľovi usporiadať predmetné verejné kultúrne podujatie. Z uvedeného je dostatočne zrejmé že správny orgán, hoci upovedomený, že ďalšie informácie dostane pri osobnom stretnutí (avizovanej porade dotknutých inštitúcií), tak zámerne vydal rozhodnutie o zákaze krátko pred touto poradou, aby usporiadateľ nemohol doplniť ďalšie informácie.

Navrhovateľ nespochybňuje právomoc odporcu zakázať organizovanie verejného kultúrneho podujatia, pokiaľ sú na to splnené zákonné podmienky, v prejednávanej veci však výkon tejto právomoci správneho orgánu bol realizovaný jednak v rozpore so základnými zásadami Správneho poriadku, a v rozpore s Ústavou SR (princípom proporcionality), čím zasiahol do práv navrhovateľa ako účastníka konania (resp. osoby dotknutej rozhodnutím). Krajský súd reštriktívnym výkladom pojmu „rozhodovanie“ negoval nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov a zásad správneho konania (okrem iného napr. v súvislosti so zisťovaním podkladov pre vydanie rozhodnutia). Tieto princípy musia platiť v každom konaní, kedy správny orgán verejnomočensky zasahuje do subjektívnych práv iných osôb. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle neregulovať postup orgánu verejnej správy v prípade verejných kultúrnych podujatí ustanoveniami správneho poriadku, koncipoval by oprávnenie obce ako bezprostredný zásah a nie ako rozhodnutie. V takom prípade by aj súdny prieskum musel prebiehať podľa iných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, resp. v súčasnosti Správneho súdneho poriadku. V zmysle procesných princípov, vyplývajúcich okrem iného najmä z požiadavky právnej istoty subjektov, voči ktorým správny orgán mocensky pôsobí, nie je možné ako zákonné akceptovať rozhodnutie, ktoré bolo vydané iným postupom, než postupom upraveným v procesnom predpise. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle v tomto konkrétnom konaní vylúčiť aplikáciu niektorých ustanovení správneho poriadku, nepochybne by tak urobil explicitným uvedením vylúčených ustanovení, ako to urobil v niektorých iných právnych predpisoch. Akýkoľvek iný výklad by popieral okrem iného aj princípy dobrej verejnej správy jednoznačne formulované v odporúčaní výboru ministrov Rady Európy CM/Rec(2007)7, ku ktorým sa dlhodobo hlási vo svojej rozhodovacej činnosti aj Najvyšší súd SR.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní namietal, že krajský súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, ako aj vec z pohľadu naplnenia zákonných predpokladov pre splnenie podmienok zákazu verejného kultúrneho podujatia v zmysle ust. § 4 ods. 2 zákona o VKP, nesprávne právne posúdil, keď oprávnenie obce zakázať podujatie je dané len vtedy ak nebezpečenstvo pre zdravie účastníkov by skutočne hrozilo (nemá sa jednať len o abstraktné či generálne riziko, ktoré bežne existuje - napr. riziko dopravnej nehody pri používaní motorového vozidla) a zároveň by išlo o závažné nebezpečenstvo pre zdravie účastníkov. Krajský súd v napadnutom rozsudku nijako nešpecifikuje, ktoré z dôvodov uvedených v rozhodnutí odporcu o zákaze podujatia sú tými dôvodmi, ktoré spĺňajú vyššie uvedené požiadavky, krajský súd iba stroho konštatuje, že „...v konaní bola preukázaná existencia závažného nebezpečenstva pre zdravie

účastníkov z dôvodov, špecifikovaných v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, t.j. boli splnené podmienky, pre vydanie tohto rozhodnutia...“, čo napadnutý rozsudok činí nepreskúmateľným.

V spornom rozhodnutí o zákaze organizovania podujatia sú ako dôvody, z ktorých má vyplývať reálna hrozba závažného nebezpečenstva pre zdravie účastníkov uvedené: (1) údajný nemožný bezpečný príjazd a odjazd záchranných zložiek, pričom uvedený dôvod sa nezakladá na správnom posúdení relevantných skutočností, pretože záchranné zložky v tejto osade s počtom obyvateľov nad 700 osôb opakovane zasahovali v minulosti aj v súčasnosti zasahujú. (2) odpad a výkaly v okolí ciest, pričom sa nejedná o žiadnu bezprostrednú hrozbu, účastníci by boli tomuto prostrediu vystavení krátkodobo, pritom početná marginalizovaná skupina obyvateľov v týchto podmienkach žije dlhodobo. Taktiež nebolo zohľadnené, že už v minulosti pred verejným podujatím v osade boli miestni obyvatelia schopní si svoje okolie svojej osady upratať (napr. v rámci projektu Čistota okolo nás) a odporca mal o týchto aktivitách vedomosť. (3) skutočnosť, že 50 m od posledného domčeka osady sa nachádza nezregulované koryto rieky Bodva, pričom sa jedná o abstraktné, ničím nepodložené riziko. (4) desiatky túlavých psov bez majiteľov, pričom samotný odporca v spornom rozhodnutí uvádza, že ide iba o potenciálne nebezpečenstvo, pričom nie je preukázané, že by šlo o skutočné, reálne nebezpečenstvo ktoré by bolo závažným nebezpečenstvom pre zdravie účastníkov (5) skutočnosť, že hustota obyvateľov na tak malom území je príliš veľká a taktiež nie je známy počet účastníkov podujatia, pričom ide o veľmi nekonkrétne nebezpečenstvo pre účastníkov podujatia, ktoré navyše nebolo vôbec opodstatnené, pretože odporca mal za preukázané, že s navrhovateľom spolupracuje pri príprave podujatia spoločnosť POHODA FESTIVAL, s. r. o., ktorej konateľ Mgr. F. A. sa zúčastňoval na stretnutiach so zástupcami odporcu. POHODA FESTIVAL, s. r. o. pravidelne organizuje na otvorenej ploche podujatie s návštevnosťou 20 - 30 tisíc osôb denne, t.j. známy festival Pohoda, čo z uvedenej spol. robí najskúsenejšieho usporiadateľa kultúrnych podujatí na Slovensku. (6) riziko vzniku mimoriadnej udalosti (ušliapanie davom, epidémia, škody na majetku, fyzický konflikt a pod.), ktoré obavy sú však hrozby spojené s akýmkoľvek verejným kultúrnym podujatím.

V kontexte s uvedeným, v rámci právneho posúdenia veci absentuje v napadnutom rozsudku akékoľvek hodnotenie závažnosti hroziaceho nebezpečenstva. Odporca bez existencie a preukázania závažného nebezpečenstva pre zdravie účastníkov zakázal sporné podujatie, pričom všetky nebezpečenstvá (odpad, výkaly, zlý príjazd, túlavé psy, nezregulované koryto rieky) buď neboli preukázané (riziko vyplývajúce z blízkosti koryta rieky a údajne zlý príjazd vozidiel) alebo tieto bolo možné odstrániť (vyčistenie okolia od odpadu a výkalov) všetko veľmi jednoduché opatrenia, ktoré odporca, ani súd prvého stupňa z neznámych dôvodov neakceptovali. Krajský súd nijako nevysvetľuje, prečo mal tieto riziká za preukázané, aj napriek tomu, že navrhovateľ preukázal organizovanie podujatia „Čistota okolo nás“ v danej osade, z čoho jednoznačne vyplýva, že v osade na Budulovskej ulici v Moldave nad Bodvou sa už aj pred zakázaným verejným kultúrnym podujatím (MOLDAVA SPOLU 2014) konali verejné podujatia s účasťou verejnosti, na daných podujatiach nedošlo k žiadnym incidentom či ohrozeniam zdravia a obyvatelia osady preukázali, že sú schopní si kvôli plánovanému podujatiu prostredie osady vyčistiť. Takto bolo vyčistenie osady avizované aj pred konaním zakázaného podujatia MOLDAVA SPOLU 2014, čo malo byť realizované krátko pred podujatím (cca týždeň pred plánovaným termínom). Krajský súd taktiež v rozsudku nevysvetľuje, prečo mal tvrdené riziká za preukázané, aj napriek tomu, že navrhovateľ preukázal spoluprácu so spoločnosťou POHODA FESTIVAL, s. r. o., a teda všetky bežné organizačné a technické otázky spojené s organizáciou verejného kultúrneho podujatia mal navrhovateľ vyriešené. Navyše na začiatku spolupráce boli zástupcovia POHODA FESTIVAL, s. r. o. osobne obhliadnuť plánované miesto podujatia pri osade na Budulovskej ulici v Moldave nad Bodvou a vyhodnotili toto miesto ako vhodné na organizáciu podujatia. Uvedené bolo preukázané v súdnom konaní (viď dôkaz - vyjadrenie spoločnosti POHODA FESTIVAL, s. r. o. pre účely súdneho konania), čo súd nijako nezohľadnil, ba ani neuviedol pri ustálení skutkového stavu pre vydanie rozhodnutia. Odporca ako aj krajský súd pri vydaní rozsudku vychádzali výlučne zo stanoviska ORPZ Košice - okolie a OOPZ Moldava nad Bodvou a tam uvedené dôvody (riziká) sa premietli aj do vydaného rozhodnutia odporcu o zákaze organizovania podujatia, hoci všetky tieto riziká sú všeobecné, abstraktné a nemajú pôvod v samotnom podujatí. S dôkazmi preukazujúcimi iný skutkový stav (predloženými navrhovateľom) sa krajský súd nijako nevysporiadal a zároveň nijako neodôvodnil, prečo považuje stanovisko Policajného

zboru SR za presvedčivejšie ako dôkazy predložené navrhovateľom.

Záverom odvolania navrhovateľ namietal, že vzhľadom na absenciu náležitého odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu (súdom ustálené skutkové zistenia nie sú v rozsudku nijako odôvodnené) bolo navrhovateľovi znemožnené podať odvolanie, resp. toto odvolanie vo vzťahu k absentujúcemu odôvodneniu rozsudku odôvodniť. Krajský súd v napadnutom rozsudku nijako bližšie neuvádza, ktoré z dôvodov uvedených v rozhodnutí odporcu o zákaze podujatia sú tými dôvodmi, ktoré spĺňajú požiadavky podľa § 4 ods. 2 zákona o VKP, ani neuviedol žiadne argumenty ani žiaden logický postup, na základe ktorého dospel k záveru, že nebezpečenstvo pre účastníkov podujatia (tvrdené odporcom) bolo preukázané a rozhodnutie o zákaze podujatia bolo vydané v rámci povolenej voľnej úvahy. Ďalším dôvodom nedostatočného odôvodnenia rozsudku je absencia posúdenia závažnosti nebezpečenstva hroziaceho účastníkom podujatia, ako aj absencia vysporiadania sa s námietkou navrhovateľa, či odporca bol oprávnený podujatie zakázať z dôvodu, že požadoval od navrhovateľa (nad rámec zákona) rozhodnutie dopravného inšpektorátu a vyjadrenie Policajného zboru SR.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach s tak, že zruší rozhodnutie odporcu zn. 6561/14 z 18. augusta 2014 a vráti vec odporcovi na ďalšie konanie, alternatívne zruší napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že krajský súd vo svojom rozhodnutí správne konštatoval, že konanie podľa zákona o VKP je osobitným a špecifickým konaním podľa osobitného zákona, kde sa aplikujú ustanovenia všeobecného správneho konania podľa Správneho poriadku, len keď na nich zákon výslovne odkazuje. V § 4 ods. 3 zákona o VKP je výslovné stanovené, že na proces rozhodovania sa použijú všeobecné predpisy o správnom konaní. Mesto je v zmysle zákona o VKP síce povinné vychádzať zo zásad Správneho poriadku, musí však reflektovať špecifickosť a osobitosť právnej úpravy v tom, že napr. v zmysle § 3 ods. 3 zákona o VKP by musel rozhodnúť aj v lehote najneskôr 7 dní (v odôvodnenom prípade aj v kratšej lehote) pred konaním podujatia. Zásada časovej primeranosti konania má svoje jadro v tom, že správny orgán má konať bez zbytočných prieťahov, pričom za zbytočné prieťahy v konaní sa považuje aj to, ak správny orgán vo veci nekoná napriek tomu, že by konať mal. V predmetnej veci mesto jednalo s navrhovateľom ako účastníkom konania od začatia konania vo veci, t.j. od 28. mája 2014 (telefonicky, emailmi, na stretnutiach a pracovných poradách) a zároveň si vyžiadalo všetky potrebné podklady pre rozhodnutie od príslušných orgánov verejnej moci (napr. od organizačného útvaru štátnej polície v meste Moldava nad Bodvou), preto ak si mesto vyžiadalo 8. augusta 2014 a 13. augusta 2014 od navrhovateľa odstránenie nejasnosti a predloženie dôkazov na riadne rozhodnutie vo veci, nemôže sa navrhovateľ odvolávať na porušovanie Ústavy SR ohľadom zásahu do jeho práv ako účastníka konania pri zabezpečovaní dôkazných prostriedkov, ak veľkú väčšinu neskôr požadovaných podkladov na kladné rozhodnutie mohol predložiť spolu so samotným oznámením usporiadať podujatie.

Odporca ďalej uviedol, že orgány mesta, ktoré vydali predmetné rozhodnutie o zákaze vydali, vychádzali jednak zo skutkového stavu zisteného u dotknutých orgánov, jednak z nepredloženia žiadnych konkrétnych dôkazov navrhovateľa k eliminácii špecifikovaných rizík, ale predovšetkým z vlastnej dlhoročnej skúsenosti a poznatkov miestnych pomerov a miestnych problémov miesta kde sa malo uskutočniť podujatie. Z toho dôvodu navrhovateľ v odvolaní nemôže tvrdiť, že hrozba nebezpečia bola čisto hypotetická, táto hrozba nebezpečenstva reálne hrozila, keď uskutočnenie verejného kultúrneho podujatia má úplne iný - závažnejší charakter ako stále bývanie miestnych obyvateľov osady, napr. masová koncentrácia ľudí, davová psychóza ľudí a iné problémy, ktoré môžu vzniknúť z konania takejto akcie. Zo skúsenosti a poznatkov má mesto zato, že problémy, ktoré v osade dlhodobo existujú (odpad, výkaly, túlavé besné psy, potkany) sú takými citlivými skutočnosťami, že ich treba zväziť dôkladne jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti tak, aby bola zabezpečená maximálna ochrana návštevníkov verejného kultúrneho podujatia. Mesto má zato, že navrhovateľ sa k uvedeným skutočnostiam v odvolaní stavia veľmi ľahostajne, všetky uvedené navrhované riešenia navrhovateľa sú čisto teoreticko - hypotetické až fakticky nereálne, pričom sám v celom konaní pred vydaním rozhodnutia nezabezpečil v

rámci súčinnosti s mestom praktické riešenia odstránenia vyššie spomínaných problémov, pričom sa sám zaviazal napríklad predložiť spracovaný dopravný projekt vypracovaný v spolupráci s Dopravným inšpektorátom Okresného riaditeľstva Košice - okolie, resp. sa zaviazal v termíne do 18. augusta 2014 zorganizovať samostatne stretnutie všetkých zložiek (bezpečnostných, organizačných) k problematike zabezpečenia verejného poriadku, avšak ani v jednom prípade navrhovateľ nepredložil o svojich aktivitách dôkaz a tak mesto muselo vychádzať z vlastnej zabezpečovacej povinnosti ohľadom dôkazných prostriedkov.

Odporca navrhol, aby odvolací súd odvolanie navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 246c veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Posudzujúc obsah odvolania a odôvodnenie napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil iba na opise skutkového stavu tak, ako bol ustálený v odvolaní napadnutom rozhodnutí odporcu a citovaní jednotlivých zákonných ustanovení (paragrafových znení) na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, pričom v napadnutom rozsudku absentuje vyporiadanie sa s odvolacími námietkami navrhovateľa, ako aj vlastné právne odôvodnenie záverov, čím postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že povinnosť súdu vyrovnať sa s argumentmi účastníkov súdneho konania je jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti

takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvýrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“. (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29.05.1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 09.12.1994, *Annuaire*, séria A č. 303 a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010 a sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu účastníka iba odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, bez toho, aby súd uviedol, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné, možno považovať za arbitrárne.

Konanie o zákaze kultúrneho podujatia predstavuje zásah do ústavou garantovaných práv (právo na slobodu prejavu a zhromažďovacie právo) a preto toto možno zakázať len za striktné vymedzených zákonných podmienok, ktoré sú premietnuté v ustanovení § 4 ods. 2 zákona o VKP, podľa ktorého môže obec zakázať podujatie, ktoré sa má konať na mieste, kde by jeho účastníkom hrozilo závažné nebezpečenstvo pre ich zdravie alebo kde by konanie podujatia obmedzovalo verejnú dopravu alebo zásobovanie obyvateľstva. V prejednávanvej veci mala byť dôvodom zákazu verejného kultúrneho podujatia hrozba závažného nebezpečenstva pre zdravie účastníkov.

V rámci odvolania voči rozhodnutiu odporcu, ako aj v rámci súdneho konania navrhovateľ konzistentne namieta nesprávne skutkové zistenia a s tým spojené nesprávne právne posúdenie existencie závažnej hrozby, ktorá by odôvodňovala zákaz verejného kultúrneho podujatia.

Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nevyplýva, že by sa tento akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s námietkami navrhovateľa ohľadne absencie správnej úvahy pri hodnotení skutkového stavu a s tým spojených jednotlivých rizík. Kultúrne podujatie, ktoré bolo napadnutým rozhodnutím zakázané, sa malo uskutočniť v rómskej osade Budulov, pričom uvedená osada je fungujúcou komunitou, kde dlhodobo žije cca 700 - 1400 ľudí, vrátane detí. Vzhľadom k tomu, že sa jedná o marginalizovanú komunitu, ktorá trpí vysokou mierou sociálnej exklúzie a deprivácie, je prirodzené, že pri organizovaní verejného kultúrneho podujatia sa vyskytnú nedostatky, ktoré sa bežne pri organizovaní verejných kultúrnych podujatí nevyskytujú, avšak samotná existencia nedostatkov, bez správnej úvahy a ich vyhodnotenia, nezakladá dôvod na skonštatovanie hrozby závažného nebezpečenstva pre zdravie účastníkov.

Krajský súd žiadnym spôsobom nezohľadnil vyjadrenia navrhovateľa, že príjazdová cesta je pre potrebu zásahu bezpečnostných zložiek dostatočná, čo odôvodňoval predchádzajúcimi zásahmi bezpečnostných zložiek, stavebnými prácami a plánovanou technickou úpravou cesty za účelom jej rozšírenia. Taktiež krajský súd nezohľadnil deklarovaný záujem navrhovateľa, ako usporiadateľa, zabezpečiť komplexné vypratanie podstatného okolia miesta plánovaného podujatia, reálnosť čoho preukázal poukazom na predchádzajúcu úspešnú akciu Čistota okolo nás, a čo zdokladoval aj komplexnou fotodokumentáciou. Obdobne krajský súd nezohľadnil, že na organizovaní predmetného verejného kultúrneho podujatia sa

mala spolupodieľať aj spol. POHODA FESTIVAL, s. r. o., ktorá miesto konania podujatia a úroveň príprav a zabezpečenia vyhodnotila ako dostatočné. Napriek tomu, že súkromná obchodná spoločnosť, ktorá síce v predmete svojho podnikania má aj organizovanie kultúrnych a iných spoločenských podujatí, nie je certifikovaným subjektom na posudzovanie bezpečnosti verejných kultúrnych podujatí, dlhodobá prax s organizovaním masívnych podujatí, ktoré sú svojou kvalitou známe aj v zahraničí, legitimuje jej stanovisko k bezpečnosti a technickému zabezpečeniu kultúrneho podujatia.

Neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že žurnalizovanou súčasťou súdneho spisu krajského súdu nie je podanie navrhovateľa z 18. apríla 2017, doručené krajskému súdu totožného dňa, ktorého súčasťou je aj fotodokumentácia v počte 10 ks, pričom chronológia súdneho spisu nie je zachovaná.

Za stavu, že súd prvého stupňa sa s argumentmi navrhovateľa dostatočne nezaoberal, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, v zmysle ktorej je povinnosťou súdov uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, pričom možnosť konať pred súdom prvého stupňa, je účastníkovi odňatá vždy, ak jeho rozhodnutie neposkytuje účastníkovi konania dostatočné argumenty preukazujúce zákonnosť jeho rozhodnutia alebo postupu.

U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok ani vady správneho konania, pretože bolo nutné takéto rozhodnutie zrušiť a otvoriť tým krajskému súdu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zrušil z procesných dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal meritom veci čo do skutkových zistení.

Nad rámec zrušujúceho rozhodnutia, ako je uvedené vyššie, najvyšší súd uvádza, že k námietke navrhovateľa o nesprávnom procesnom postupe z dôvodu reštriktívneho výkladu ust. § 4 ods. 3 zákona o VKP a vylúčení ustanovení Správneho poriadku, ktoré upravujú konanie a rozhodovanie správneho orgánu, a ktoré poskytujú ochranu práv účastníka správneho orgánu, krajský súd uviedol, že vzhľadom na lehotu oznámenia určenú v ust. § 3 ods. 3 zákona o VKP nie je možné aplikovať Správny poriadok v celom rozsahu a preto nebolo možné akceptovať námietky navrhovateľa, týkajúce sa porušenia práva navrhovať dôkazy, klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia i spôsobu jeho zistenia, príp. navrhnúť jeho doplnenie. Uvedenú námietku v totožnom znení navrhovateľ následne namietal aj v odvolaní voči rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd v uvedenom kontexte poukazuje na tú skutočnosť, že v zmysle zásad právneho štátu môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (Čl. 2 ods. 2 ústavy SR), preto štátne orgány nemôžu ignorovať zákonný imperatív konať istým spôsobom a nemôžu postupovať a rozhodovať podľa vlastnej ľubovôle bez ohľadu na dikciu právneho predpisu. Len pri rešpektovaní uvedených zásad môžu byť naplnené predpoklady pre ústavne komfortný postup orgánov verejnej moci. Vychádzajúc zo základných pravidiel konania (§ 3 Správneho poriadku), z ktorých možno vyvodzovať princípy, na ktorých je založený Správny poriadok, ako procesný správny

kódex, sú správne orgány povinné okrem iného postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s občanmi a organizáciami a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Avšak, z povahy veci, vzhľadom na lehoty uvedené v ust. § 3 ods. 3 zákona o VKP, ako aj z použitej formulácie odkazovacieho ustanovenia, podľa ktorého sa všeobecné predpisy o správnom konaní vzťahujú na rozhodovanie a nie na konanie (ako uvádza napr. ust. § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch alebo § 18 ods. 2 zákona č. 64/1997 Z.z., o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim atď.) a systematiky odkazovanej normy (§ 46 a nasl. Správneho poriadku) je zrejmé, že úmysel zákonodarcu bol rozlíšiť požiadavky na konanie ako také a požiadavky na samotné rozhodnutie. Rozhodnutie preto musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti (§ 47 Správneho poriadku), zatiaľ čo konanie (ako proces zhromažďovania dôkazov a uplatňovania procesných práv účastníkov) zákonom upravené nie je.

Námietky navrhovateľa čo do porušenia jeho procesných práv v správnom konaní sú potom nedôvodné.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude skompletizovať spisový materiál a následne o odvolaní navrhovateľa opätovne rozhodnúť s tým, že krajský súd bude podrobne skúmať existenciu jednotlivých hrozieb, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí uvádza a následne vyhodnotiť či, a akým spôsobom tieto predstavovali závažnú hrozbu pre účastníkov konania, pričom krajský súd zohľadní všetky námietky a dôkazy predložené navrhovateľom.

Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.